

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Győri Ítéltábla a Műhelyi Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Műhelyi János ügyvéd) által képviselt **felperes neve felperesnek** az Ernszt és Tóth Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Tóth M. Gábor ügyvéd) által képviselt **I.rendű alperes neve** (I.rendű alperes címe) **I. r.**, Bélik Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Bélik Mihály ügyvéd) által képviselt **II.rendű alperes neve** (II.rendű alperes címe) **II. r. alperesek** ellen személyiségi jog megsértése iránt indított perében a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2007. május 10. napján meghozott P.20.590/2005/23. számú ítélete ellen a felperes részéről 24. és 27. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta az alábbi

Í T É L E T E T:

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja.

A feljegyzett kereseti illeték megfizetésére vonatkozó rendelkezést részben megváltoztatja, és a felperes által az állam részére az elsőfokú ítéletben írt módon fizetendő feljegyzett kereseti illeték összegét 60.000.- /Hatvanezer/ Ft-ra felemeli.

Ezt meghaladóan az elsőfokú perköltségre vonatkozó rendelkezéseket helybenhagyja.

Köteles a felperes 15 napon belül megfizetni az I-II. r. alperesek részére fejenként járóan 15.000-15.000.- /Tizenötezer-tizenötezer/ Ft másodfokú perköltséget.

Köteles a felperes az állam részére az APEH Nyugat-dunántúli Regionális Igazgatóság Illeték Főosztályának megfizetni 60.000.- /Hatvanezer/ Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A megyei bíróság az ítéletében a felperes keresetét elutasítva kötelezte a felperest az állam javára a 30.000.- Ft feljegyzett illeték, az I. r. alperesnek 290.000.- Ft perköltség, a II. r. alperesnek 30.000.- Ft perköltség megfizetésére.

Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy nem vitatottan tényállítást tartalmaz a levél és a tévé nyilatkozat a felperessel szemben indult büntetőeljárásokkal kapcsolatban. E tényállítások azonban a felperes szerint is a valóságnak megfelelnek. Valós tény közlése önmagában nem valósítja meg a Ptk.78. § (2) bekezdése szerinti jóhírnév sérelmét.

A felperes ellen indult büntetőeljárások tényszerű felsorolása nem jelenti azt sem, hogy a büntetőeljárások tényét hamis színben tűntette volna fel az I. r. és II. r. alperes. A felperes által hivatkozott azon tájékoztatási kötelezettség, amely az egyes büntetőeljárások befejezésének mikéntjére vonatkozik, az alpereseket nem érinti. Helytállóan hivatkozott arra az I. r. alperes, hogy ilyen kötelezettsége mindössze a sajtószerveknek van figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság Pk. 13. számú állásfoglalására. Ezen felperesi igény érvényesítésének akadályát jelenti az is, hogy maga a felperes sem tudta pontosan előadni, hogy a keresetlevélhez csatolt II. r. alperes által írt levél keletkezésének, illetőleg az adásba került tévéműsornak az időpontjában milyen büntetőeljárások fejeződtek már be vele szemben. Ezzel kapcsolatban a felperes kifejezetten úgy nyilatkozott (11. sorszám alatti jegyzőkönyv), semmilyen bizonyítási eljárás lefolytatásában nem kíván közreműködni azzal kapcsolatban, hogy a rá vonatkozó személyes adatok a jelen perben megismerhetők legyenek.

A megyei bíróság álláspontja szerint az egyes tisztségek megszűnését nem vitatottan tényszerűen tartalmazza a levél. Önmagában az, hogy a felperes pozícióinak a megszűnése egy felsorolás részeként szerepel, nem jelenti azt, hogy a II. r. alperes a kár közvetett módon, ok-okozati összefüggést állított volna az egyes büntetőeljárások megindítása és a felperes által viselt tisztségek viselése között.

A megyei bíróság álláspontja szerint a II. r. alperes a véleményét fejezte ki akkor, amikor a **folióiratban** megjelent cikkel kapcsolatban úgy fogalmazott, a felperes lejáratja a várost, illetőleg annak egyes képviselőit, tisztségviselőit, és e közben önmagát makulátlan emberként tűnteti fel. A II. r. alperes értékítéletet mondott a felperes magatartásáról. A bírói gyakorlat (BH. 2004. 104.) közszereplők esetén még a túlzó, felfokozó érzelmeket tükröző

véleménynyilvánítást, értékítéletet sem tekinti személyiségi jog sérelmet megalapozónak.

Ezt meghaladóan a megyei bíróság vizsgálta azt is, hogy az egyébként tényyszerűen közölt, a felperes személyével összefüggésbe hozható adatok mennyiben tekinthetők magántitoknak, illetve mennyiben tartozna az 1992. évi LXIII. törvény (Avtv.) hatálya alá. Ezzel kapcsolatban lényeges az is, hogy a felperes nem az

Avtv.17. § -a szerinti eljárást indította meg, hanem az adatvédelmi törvény rendelkezéseire mindössze a Ptk.78. § és 81.§-a szerinti jogsértésekkel összefüggésben hivatkozott. Az Avtv.2. § (3) bekezdése szerint a büntetőeljárással összefüggésben keletkezett, valamint a büntetett előéletre vonatkozó személyes adat bűnügyi személyes adat. Azt, hogy a felperes esetében ez a bűnügyi személyes adat korábban már nyilvánosságra került a helyi televízió által közvetített képviselőtestületi gyűlésen a felperes nem vitatta. Vagyis ezzel a felperesre vonatkozó adatok nem csak a nyilvános büntetőeljárás során, hanem azt követően a tévéközvetítés révén is ismertté váltak. Ezzel kapcsolatban az is megállapítható, hogy a polgármester, valamint a felperes között kiélesedett, a közélet tisztaságára vonatkozó vitában a felperes bűnügyi személyes adatával kapcsolatban is alkalmazandó a 60/1990. (XII.24.) AB. határozat. Ezek szerint pedig a felperes, mint közszereplő tevékenységétől nem választható el az, hogy a felperes ellen büntetőeljárások indultak. Különösen így van ez akkor, amikor a felperes maga is szabálytalanságokat vélt felfedezni az I. r. alperes által képviselt önkormányzat illetőleg az I. r. alperes eljárásával kapcsolatban az önkormányzat gazdasági tevékenységével összefüggésben és a felperes ellen is részben gazdasági jellegű bűncselekmény miatt indult eljárás. Ennek megfelelően az alperesek részéről jogsértést e vonatkozásban sem állapított meg a megyei bíróság.

Kiemelte a megyei bíróság, hogy a felperes nyilatkozata szerint a II. r. alperes ellen folyamatban lévő büntetőeljárás nem függ össze a jelenlegi perrel, a bíróság mellőzte a Székesfehérvári Városi Bíróságtól a felperes által kért büntetőiratok beszerzését. A felperes a 23. sorszám alatti tárgyaláson úgy nyilatkozott, egyes büntetőeljárás készült jegyzőkönyvek beszerzése azért szükséges, mert az azokban szereplő tanúvallomások alkalmasak annak bizonyítására, milyen érdeksérelem érte a felperest. A felperes tanúk meghallgatására nem tett indítványt.

A nyilatkozatot a megyei bíróság ellentmondásosnak látta, hiszen korábban maga a felperes nyilatkozott úgy hogy a Székesfehérvári Városi Bíróság előtti

büntetőeljárás nem áll kapcsolatban (11. és 23. sz. jkv.) a jelenlegi peres eljárással. Másrészt a felperest ért jogsérelem következményeinek bizonyítása csak akkor lenne lehetséges, ha az alperesek részéről jogsértés lett volna megállapítható, ilyen azonban nem történt. Harmadrészt az eljárás közvetlenségének elvét sértené, ha az egyébként tanúként meghallgatható személyek tárgyaláson történő meghallgatása helyett a bíróság jegyzőkönyvek alapján értékelné vallomásokat. Mindezekre tekintettel a bíróság a felperes bizonyítási indítványait elutasította.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezett, kérte az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását, mivel álláspontja szerint az elsőfokú eljárás lényeges megsértése miatt szükséges a tárgyalás megismétlése.

Kiemelte, hogy a II. r. alperes által az I. r. alperes felé 2003. év június 11. napján kelt levele szerint a felperessel szemben rágalmazás miatt B.464/1994. szám alatt büntetőeljárás volt folyamatban. Ebbéli II. r. alperesi tényállítás objektíve valótlan azért, mert nem kétséges az, hogy felperes a nevezett büntetőeljárás során érintett volt, de nem mint vádlott, hanem mint sértett, ezért a felperessel szemben nem volt büntetőeljárás folyamatban.

A 2003. június 11. napján kelt levél szerint a felperessel szemben magánokirat hamisítás, illetve csalás büntette miatt volt büntetőeljárás folyamatban. Ezen büntetőeljárások folyamatban voltak ugyan, de mindegyike bűncselekmény hiányában lezárult.

A hírnévrontás hallgatással is bekövetkezhet, elhallgatás útján, amennyiben ez a magatartás alkalmas a valóság meghamisítására. Olyankor áll fenn, amikor nem közlik a teljes valóság megismeréséhez szükséges igaz tényeket, csupán csak azoknak egy részét, és emiatt az érintettől alkotott értékítélet tévessé válik.

A 2003. június 11-i levél szerint a felperest súlyos testi sértés miatt pénzbüntetésre ítélték, ezen alperesi tényközlés valós, de ez nem a felperes közszereplésével kapcsolatos. Nem tartozik az alperesi tényközlés kiemelkedő alkotmányos jog hatálya alá, a rágalmazás, magánokirat hamisítás miatti büntetőeljárásokra történő utalás sem.

Kiemelte, hogy a II. r. alperest a jelen polgári peres eljárás tárgyával párhuzamosan folyó büntetőeljárás során a Székesfehérvári Városi Bíróság 2007. április 26. napján kelt ítéletében különleges személyes adattal való

visszaélés büntette miatt elítélte, az I. r. alperessel szemben a büntetőeljárás pedig az országgyűlési képviselői mentelmi jogára való tekintettel szűnt meg.

A fellebbezési ellenkérelmek az ítélet helybenhagyására irányultak.

Az I. r. alperes kiemelte, hogy a felperes konkrét jogszabálysértést a fellebbezésben nem jelölt meg, a bírói gyakorlatra hivatkozik anélkül azonban, hogy megjelölné az eset megítélése kapcsán irányadó és követendő az ítélkező bíróságokra kötelező iránymutatást tartalmazó bírói gyakorlatot. Megállapítható, hogy a felperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadja, a jogszerű mérlegelésen alapuló tényállás azonban az ítélőtáblát is köti (BH.2006.403).

A II. r. alperes előadta, hogy a megyei bíróság az eljárásjog rendelkezéseit betartotta, szinten minden tárgyaláson kioktatta a felperest a Pp.3. §, 8. §, 141.§ és 164. § rendelkezéseiről és lehetőséget biztosított a felperesnek bizonyítási indítványai előterjesztésére. A felperes tájékoztatás és felhívás ellenére bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítélőtábla álláspontja szerint a megyei bíróság a perben a szükséges és egyben elégséges - a felajánlott - körben a bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat a Pp.206. § -nak megfelelően helyesen, okszerűen, összességükben értékelve helyes tényállását állapított meg az ügy érdemét illetően. Az abból levont jogi következtetését és az érdemi döntés indokolását is az ítélőtábla osztja.

Az is megállapítható a peradatok alapján, hogy az ítélőtábla a felperest kioktatta a bizonyítási teherről, a bizonyítandó tényekről és a bizonyítás sikertelenségének következményeiről. Figyelmeztette a felperest több ízben a Pp.141. § (6) bekezdésének megfelelően arra is, hogy ha a bizonyítási kötelezettségének felhívás ellenére nem tesz eleget úgy a rendelkezésre álló adatok alapján fog döntést hozni.

A felperes a 11. sorszámú jegyzőkönyv 9. oldalán akként nyilatkozott, hogy „nem fogok írásban hozzájárulni ahhoz, hogy a mai tárgyaláson az F/2. alatt csatolt levelet meghaladóan az én különleges személyes adataimra vonatkozóan bármilyen bizonyítékot beszerezhessen az I. és II. r. alperes, vagyis semmilyen felmentést nem adok a személyes adatok védelméről szóló törvény alapján írásban.”

Ezen nyilatkozatot a megyei bíróság okkal értékelte akként, hogy a felperes nem hajlandó hozzájárulni a megjelölt levélben felsorolt büntetőügy iratainak a tárgyalás anyagává tételéhez, melyből következően - figyelemmel a Pp.235.§ (1) bekezdésének utolsó fordulatának és arra, hogy a felperes ilyen tényállítást az elsőfokú eljárásban nem tett, a büntetőeljárások megindulásának tényét elismerte - az a fellebbezési eljárásban tett tényállítása, miszerint a B.464/1994. szám alatti büntetőeljárásban a felperes nem vádlott, hanem sértett volt, a másodfokú eljárásban figyelembe nem vehető.

A fentieket meghaladóan az ítéltábla utal a megyei bíróságnak az érdemi döntés alapjául szolgáló indokaira.

Ugyanakkor a peradatok alapján megállapítható, hogy a felperes keresetet az alperesekkel szemben külön-külön terjesztett elő megállapításra, eltiltásra, valamint fejenként 500.000-500.000.- Ft kártérítés megfizetésére.

Ebben az esetben a pertárgy értéke alperesenként 500.000-500.000.- Ft, melynek az illetékvonzata alperesenként 30.000-30.000.- Ft. Az alperesek a Pp.51.§ c) pontja szerinti egyszerű pertársaságot alkotnak.

Mindezekre figyelemmel az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében - tekintettel annak helyes indokaira - a Pp.254. § (3) bekezdése alapján helybenhagyta, míg a feljegyzett kereseti illetékre vonatkozó elsőfokú döntést - figyelem nélkül a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátaira - a Pp.253. § (3) bekezdése értelmében megváltoztatta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp.78. § (1) bekezdése alapján köteles a fellebbezési eljárásban pernyertes I-II. r. alperesek jogi képviseleti díjból álló másodfokú perköltsége, valamint a Pp.78. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM számú rendelet 13. § (2) bekezdése alapján - 500.000-500.000.- Ft fellebbezési pertárgyérték figyelembevételével - a feljegyzett fellebbezési illeték megfizetésére.

ő, 2008. június 19. napján

Dr. Ábrahám Éva sk..

Lezsák József sk..

Vass Mária sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

